Bergen van hoop

Bergen van hoop

Rocco Leplae

Omslagontwerp: Rocco Leplae
Omslagfoto: Rocco Leplae
ISBN 9789402184259
©2018 Rocco Leplae

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaandelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bergen,

zo zijn er heel veel in ons leven. Alleen als we bereid zijn ervoor te vechten, dan pas is er hoop en kunnen we een top bereiken. Echter niet de top is het belangrijkste, maar de weg ernaar toe en bovendien zal al wie klimt, ooit eens terug moeten afdalen.

Opgedragen aan de strijders tegen kanker, multiple sclerose, Parkinson, Alzheimer en alle vreselijke ongeneeslijke ziektes die ik hier vergeet op te noemen, maar ook aan diegenen die moeten optornen tegen egoïsme, haat, oorlog en ander onfatsoen.

Proloog

Knokke-Heist

's Ochtends vroeg aan het strand van Heist. In gedachten verzonken wandel ik langs de waterlijn, samen met Mopsy, mijn driejarige Maltezer. Het is oktober, er staat een strakke vochtige wind en de zee danst zachtjes op een eindeloos ritme. De lucht is vuil en smaakt naar zout. Het ruikt er naar het parfum van de Zeebrugse haven die hier in de Baai van Heist dikwijls komt overwaaien: de geur van vis, olie en roest. Verder weg aan de einder schuiven containerschepen voorbij in de vage mistige lijn tussen het woelige water en de lucht, tussen het grijs en het grauw en ik vraag me af hoe het leven van zeelui moet zijn in omstandigheden als deze of erger. Hun moeders in het oude vissersdorp van Zeebrugge heb ik goed gekend. Sommige toch. Zoals gekke Laura uit de Distelstraat, een volslanke roodharige vrouw wiens enige zoon soms wekenlang op zee voer. Ze was steevast in een lange werkschort gekleed en met haar zwierige verschijning

en uitbundig karakter een al even opmerkelijk persoon in het dorp als een vuurtoren bij duisternis. In het weekend bakte ze voor de hele buurt wafels terwijl ze luidkeels zeemansliederen zong. En dan was er ook nog de praatgrage maar erg eigenzinnige Annie van boven het volkscafé 'Jan van Gent'. Op zondag hielp Annie in het café. Als de hoogmis voorbij was, liep de zaak vol. Het hele dorp was er en ze kwamen er dan handen te kort.

Immer ruziënde viswijven waren het. De gemoederen tijdens het garnaal pellen liepen soms zo hoog op, dat hun gevloek door de hele vismijn weergalmde, waarop enkele vissersschepen plagend met hun misthoorn een antwoord gaven. Maar als het weer eens stormde, zochten de vrouwen elkaar angstig op. Het gekibbel werd dan voor even stopgezet bij de koffie of porto. Op zo'n momenten heerste er een groot samenhorigheidsgevoel. Anderen zochten tijdens deze bange dagen hun heil in de Sint-Donatuskerk en prevelden gebeden met de rozenkrans in hun trillende handen geklemd. Zolang hun kind of man maar veilig de haven terug binnenvoer. Zolang men kon hopen op een behouden thuiskomst. Maar er was ook alom die verbitterde eenzaamheid aanwezig met het immens verdriet als de zee onverbiddelijk haar deel van het leven had opgeëist en er niets meer overbleef dan herinneringen.

Nonkel Oscar woonde in dezelfde straat als gekke Laura. Hij herstelde onderdelen voor baggerschepen in de haven. Ik hoor nog altijd het geklop van zijn zware hamer in de smidse, het gevloek en het gehoest. Hem wou ik liever niet in de buurt. Hij spuwde op de vloer, stonk naar bitter zuur bier

en gaf mijn tante en mijn neefje vaak een pak rammel. Een straat verderop leefde nonkel Jozef. Hij was een garnaal-visser op rust en dat zag je ook aan hem. Het was een bonk van een kerel. Met zijn grote handen kon hij een volgeladen mand garnalen optillen tot op zijn brede schouders. De zee had echter zijn gezicht getekend en hij sukkelde met jicht. Ondertussen is alle familie er gestorven of verhuisd. Maar aldus kwam ik er vaak als kind. Mijn neefje leidde me toen dikwijls rond, met veel enthousiasme en fierheid in deze kleine, gesloten maar erg boeiende wereld: de oude zeehaven nabij de marinebasis, de loodsen, garnalen, boeien en netten, oranje en groen, marineblauw... Ik vergeet het nooit en denk nu nog vaak aan de vismijn die ’s ochtends vroeg er glimmend natgespoten bij lag. Achteraan stond een grote witte weegschaal, waar de verse vis werd gewogen, geveild en van hieruit voor verdere verwerking vertrok. Aan de kade waren vissers in de weer met het dek van hun sloep op te ruimen of hun netten te herstellen.

Ook de stank van de cokesfabriek, haar dikke wollen wolken en het achterland, verlaten weiden met restanten van bunkers voorbij de spoorweg staan voor eeuwig in mijn geheugen gegrift. Nu is er alleen maar water met duizenden auto’s rondom, wachtend op vervoer naar hun kopers.

Vaak reden we met onze fiets naar de wijk De Mol, tot aan de vuurtoren van de Leopold-II dam. De 'muur', zoals men in de volksmond zei, was een van de twee zeewaarts uitlopende dammen die de haven moest beschermen tegen deining en hoge golven. Je had er een prachtig zicht over de haven en de zee. De vuurtoren staat er nog steeds, nu op rust sinds de

forse uitbreiding van de haven in de jaren zeventig en tachtig, als een vergeten icoon tussen roestige containers die voortdurend worden verplaatst. Vreemdsoortige voertuigen nemen ze een voor een op, kriskras door elkaar, bedrijvig als mieren die hun eieren vervoeren. Niets is er meer als toen, alles is er weg. De cafeetjes zijn verdwenen en de vissers-haven is verdrongen naar achteren.

Mijn roots liggen echter niet in het vissersdorp. Ik ben in Knokke-Heist geboren en heb er een tijd gewoond, voordat onze ouders naar het binnenland verhuisden. Maar de zee laat je daarna nooit meer los. Je blijft er levenslang aan gehecht. Hier dobberen nog meer kleine herinneringen in een decor dat steeds verandert. De dijk met haar appartementsgebouwen herken ik niet meer. Het is een eindeloze rij, nu nog hoger dan in de jarig zestig, met talloze borden 'Te koop' en 'Te huur' in een vreemde mengeling van wisselend ongeduld en rust. Hier maken de oude gevels nauwelijks kans. Het massatoerisme vreet gulziger aan het kustpatrimonium dan het zand en zout. Alleen de zee lijkt nog op vroeger. Zij is gebleven. Gelukkig maar.

We waren met vier thuis. Ik heb een zus die twee en een half jaar jonger is. Onze ouders hadden in de jaren zestig een kleine radio en televisie winkel in de Koninklijkelaan, nu de Koningslaan geheten. We waren nog erg jong toen vader besloot de winkel te stoppen om een andere zaak te beginnen. Vader was een avonturier, durfde alles aan en begon met behulp van een medewerker warmelucht-generatoren te bouwen, met veel vallen en opstaan. Dikwijls kwam hij heel laat terug thuis. Er was veel armoede bij ons

thuis. Van de buren kregen we speelgoed en kledij om de nood te verzachten. Moeder lachte dan verlegen maar nam het maar al te graag en dankbaar aan. Achteraan het huis, in een kleine ruimte stond ons bad, een plastieken kuip, waar we elk om beurt in moesten. Vader, met opgetrokken knieën, paste er nog net in. Hij kwam als laatste maar nadat op een dag mijn grote behoefte in het badwater dreef, veranderde de volgorde.

Moeder nam ons dikwijls mee op wandel naar de rust van de Oosthoek. Misschien had ze heimwee naar haar jeugd die ze er voor een deel had doorgebracht. Ik hoor nog steeds het gekir van de bosduiven, die in de dennentakken verscholen zaten in de chique omgeving van het golfterrein. Het waren de zeldzame gelukkige momenten die we beleefden, weg van de nervositeit van het zaken doen en de spanningen die er thuis in de lucht hingen.

De vriendjes die we leerden kennen, woonden om de hoek in een viswinkel. Het waren kleine boefjes die we volgden in hun deugnieterij en ander spannende bezigheden. We waren de schrik van de snoepwinkel in de buurt. Ik was zes, de oudste van de bende twaalf. De mooiste tijd die we met hen in Knokke beleefden, waren de winters, als de sneeuw met dikke vlokken naar beneden viel en als de oude preutse dametjes en de lachwekkende toeristen er niet meer waren. In het kleine parkje vlakbij ons huis stond dan een reusachtige spar waarin gekleurde gloeilampen hingen. Verleidelijke kleurtjes, maar als we probeerden er een uit te draaien, doofde de helft van de kerstverlichting. Dus lieten we het maar zo. De sneeuw lag soms wel een halve meter

dik. Dat zie je nu niet meer, zeker niet aan de kust. Tegen het einde van de dag stond er een sneeuwman met een wortelneus uit de koelkast en een hoed die we van ons vader hadden gepikt. Als de kerstperiode voorbij was en de lichtjes waren gedoofd, dan lag de stoep vol met naaldloze boompjes. Nog voor de gemeentelijke ophaaldienst langs was geweest, hadden we deze een voor een naar de grote markt gesleept totdat deze bijna vol lag. Als geroutineerde marktkramers probeerden we ze aan de voorbijgangers te verkopen. Deze keken bedenkelijk naar het vreemde tafereel, hoofdschuddend en ze maakten zich snel uit de voeten. We hebben er jammer genoeg geen enkele kunnen verkopen, maar we haalden wel de voorpagina van de plaatselijke krant. Tientallen afgeschreven kerstbomen op één hoop langs de Lippenslaan. Het gemeentebestuur stond voor een raadsel.

Oorlogsbunkers hadden geen geheimen voor ons. We kenden ze allemaal. De meeste zijn nu verdwenen omdat ze het mondaine Knokke ontsierden, of om plaats te maken voor ander, meer aantrekkelijk beton. Het Knokke van toen was één groot speeltuin voor ons. En de 'Lac', god ja ik zou de Lac nog vergeten zijn. Met de Lac bedoelden we het Zegemeer aan hotel La Réserve. Als het hard genoeg gevroren had, liepen we zo ver mogelijk op het ijs tot we schrik kregen van het krakend geluid. Eén keer was het ijs zo dik dat iemand het aandurfde om er met een Jeep op te rijden.

In de zomer voederden we de eenden, ganzen en zwanen. Soms gingen we er zwemmen onder toeziend oog van

moeder, of als het niet mocht omdat het water te koud was, keken we naar een enkeling die zich op de 'waterski-kabelbaan' waagde. Soms zochten we met ons fietsjes de Put van Cloedt op, een waterplas die na een zandopspuiting van het strand in de jaren vijftig was ontstaan. We rookten er in het geniep groene Michels zonder filter, straffe tabak die de vriendjes hadden meegebracht. En omdat ik niet voor hen wou onderdoen had ik de volgende dag vaders sigaren mee. Vervelende bijwerking: ik deed het toen letterlijk in mijn broek en het was nog een heel eind op de fiets naar huis. Een andere keer probeerden we een oude versleten roeiboot uit die er lag, maar die was lek, wat we pas in het midden van het meertje merkten. Ik ben toen kletsnat thuisgekomen tot grote ergernis van ons moeder. Ach, wat een tijd. Achteraf gezien, nog een geluk dat toen ik acht werd, we naar de Oost-Vlaamse gemeente Maldegem verhuisden.

Ik stop even met wandelen. Mopsy heeft blijkbaar iets interessants geroken en ik geef ze een moment om het nader te onderzoeken. Het is echter niet nodig, vindt ze. Ze kijkt me aan met ogen die lijken te vragen 'Kunnen we weer verder?'. Dichtbij hangt een kleine groep meeuwen rond, onvermoeibaar boven het schuimbekkend water dat met ruisend lawaai komt aanrollen en even snel weer vlucht. Alsof de golven het land willen uitdagen om zich dan bang terug te trekken. Het zand zuigt aan de zee waarbij mijn pad keurig glad wordt gestreken. Wat overblijft is een bont mozaïek van schelpjes, schalen en stukjes schroot in allerlei vormen en maten. Het valt me op hoe de laatste jaren ook meer en meer exotische soorten aanspoelen, zoals de Japanse oester. Ze liggen her en der verspreid. Grote grillige griezels, met

zeepokken begroeid en soms met meerdere aan elkaar verbonden. Het lijkt wel op een invasie van oosterse verstekelingen die onze stranden komen bezetten, aangetrokken door de recente klimatologische veranderingen. De wereld onder het wateroppervlak van de Noordzee moet er nu heel anders uitzien dan in de tijd toen ik als kleuter zandkastelen bouwde om er knikkers te laten afrollen. Wat we wellicht straks op het land in versneld tempo zullen zien veranderen, heeft zich al deels voltrokken in de zee. De nieuw 'aangespoelden' hebben het roer overgenomen. En dat alles voltrok zich aan ons voeten, onzichtbaar en onstuitbaar. Maar ik maak me niet echt druk over de toekomst van ons milieu. Nu toch niet. De moeilijke omstandigheden waarin mijn gezin verkeert houdt me des te meer bezig. Mijn hoofd voelt zwaar aan. Onrustig, zoekend…

Prehistorische haaientanden. Ik probeer er eentje te vinden, erop lettend niet plots in een uitlopende golf terecht te komen. Ze kleuren meestal zwart of soms donkergrijs, zijn ongeveer één of twee centimeter groot en hebben de vorm van een gebogen driehoek. Voor een mooie vondst, weet ik, zou ik verderop moeten zoeken aan het Zwin of zelfs nog verder, de grens over. De meeste kans maak je, als de wind uit het oosten komt. Toch heb ik eens op een ochtend als deze meerdere exemplaren kunnen verzamelen. Ze zijn waardeloos, daar niet van, maar beseffend dat dit ooit heel lang geleden tot een levend zeewezen heeft behoord, boeit me op de een of andere manier.

Mopsy is niet geïnteresseerd in haaientanden. Zij loopt achter de meeuwen aan maar krijgt ze nooit te pakken.

Meeuwen houden op hun beurt niet van hondjes, en dus ook niet van deze dolgedraaide Maltezer. Van zodra Mopsy hen nadert, stijgen ze op en landen twintig of dertig meter verder weer neer. 'Pak me dan!' hoor ik ze lachen. Hijgend kijkt Mopsy hen na. Ik buk me om iets op te rapen. Maar het is niet wat ik dacht. Het is trouwens hoog tijd om terug te keren naar huis waar Sibille, mijn mindervalide vriendin op verzorging wacht. Er rest me nog een hoop te doen en straks als de sociaal helpster er is, moet ik naar mijn werk toe.

'Kom Mopsy', zeg ik. 'We gaan naar het vrouwtje.'

Bergen

Corsica

In de jaren voordat ik Sibille leerde kennen volbracht ik een fulltime weekend job als operator in een Gents meelbedrijf. De oude gebouwen van 'De Nieuwe Molens' aan de Gasmeterlaan bestaan niet meer. Ze dateerden uit 1876 en zijn ondertussen al vele jaren gesloopt om plaats te maken voor appartementen. Ik voltrok er een saaie taak, dikwijls als enige aanwezige, twaalf uren aan een stuk tussen het lawaai en het stof. Het machinepark was bovendien sterk verouderd, wat regelmatig tot gevaarlijke werkomstandigheden leidde.

Na er veertien jaar te hebben gewerkt, zat de sleur er dik in maar de moed ontbrak me om naar een andere werkgever te zoeken. De vrije weekdagen die erop volgden verliepen dikwijls volgens hetzelfde ritueel. Nog voor de avond zich aandiende ging ik op zwier, gewapend met een pak sigaretten en spendeerde mijn laatste franken aan wat mijn leven moest voorstellen. Mijn nachten werden gevuld met inhoudsloze discussies en gegeil op gestrande vrouwen. 's Anderendaags sliep ik de gehele ochtend mijn roes uit, at nadien kant-en-klaar of bakken friet met cola.

Ik hield mezelf voor gelukkig te zijn, maar was het niet. Ik hunkerde naar liefde en naar seks, maar had alleen mezelf. De liefjes die ik sporadisch naar bed had weten te lokken, leken trouwens door een bierglas mooier dan de dag erna. Op den duur werd ik dit allemaal zo moe dat ik nergens geen zin meer in had.

'Zoek een doel in je leven', raadde een bezorgde collega me aan. 'Doe eens iets gek, samen met vrienden bijvoorbeeld. Iets spannend of… Whatever. Ga op reis!'

'Och man, als het maar zo eenvoudig was.'

Vrienden had ik wel, maar het waren slechts kroeggenoten die me gedurende vele nachten naar de dronkenschap hadden begeleid. Niet het ideale reisgezelschap. En iets gek doen? Ik was al gek genoeg.

Toch raapte ik de nodige moed bijeen, volgde de raad van mijn collega op en nam mij voor de bergen in te trekken. Ik besloot in 1996 om naar Corsica te reizen. Hoe ik op het idee kwam om net daar naartoe te gaan, herinner ik me niet meer, maar het eiland met zijn prachtige natuur en vele mysteries trok me bijzonder aan. Misschien was het omdat vader er al eens was geweest en hadden zijn verhalen me in die richting geduwd. In ieder geval, de corsicanen noemen hun eiland 'Ile de Beauté' en wie er ooit is geweest, kan dit beamen. Het is een prachtige streek met natuurreservaten, schitterende rotsformaties en een indrukwekkende kustlijn. Corsica is erg dunbevolkt en bijzonder bergachtig. De hoogste top, de Monte Cinto reikt tot 2710 meter.

Karakteristiek is de begroeiing met maquis: een ruig, kruidachtig en ondoor-dringbaar struikgewas. En varkens. Corsica zit vol wilde varkens.

Corsica maakt deel uit van Frankrijk, maar er heerste toen een sterke drang naar onafhankelijkheid. Net voor mijn besluit om naar Corsica te trekken had er zelfs nog een soort van burgeroorlog tussen de nationalisten gewoed. Het Front de Libération Nationale Corse (FLNC) streed voor een volledige autonomie en pleegde honderden bomaanslagen. Door persoonlijke conflicten, economische en politieke belangen valt het FLNC in de jaren negentig uit elkaar, maar het geweld hield daarbij niet op. In januari van 1996 zijn door de onafhankelijkheidsbewegingen in totaal vier-enveertig bomaanslagen gepleegd tegen overheids-gebouwen. Ook vakantiewoningen, behorende tot Fransen uit het vasteland waren hierbij het doelwit geweest. Ondanks de bloedige afrekeningen tussen de rivaliserende separatisten, die het jaar ervoor ook nog eens elf levens in hun eigen rangen hadden geëist, bleef de historische tak van het FLNC stand houden. Direct daarna liet het met zeshonderd gemaskerde en tot de tanden gewapende guerrillero's haar spierballen rollen voor zo'n dertig journalisten in de bossen van Tralonca, enkele kilometers ten noordoosten van Corte. Een gemaskerde woordvoerder zei dat het FLNC met een bestand definitief tot vrede wou komen met Parijs. In ruil daarvoor moest een grotere autonomie voor het eiland worden verkregen. Maar later op dat jaar lanceerde het FLNC nog met machinegeweren een aanval op een militaire basis in Figaro en werden in Zicavo

granaten naar een politiekantoor gegooid. Van een bestand was nog helemaal geen sprake.

Het is in die rumoerige periode dat ik gewonnen was voor een avontuurlijke trektocht langs de GR20 wandelroute, weg van het massatoerisme. De GR20 is een tweehonderd kilometer lang pad dat van het noorden tot helemaal het zuiden van Corsica dwars door het centrale bergland loopt. GR staat voor 'Grote Routepaden' of ‘Grandes Randonnées’, een van oorsprong frans wandelnetwerk dat zich nu over heel Europa uitstrekt en ook in gebieden ver daarbuiten. Kenmerkend zijn de wit-rode markeringen langs de soms duizend kilometers lange routes. Zo’n route is onderverdeeld in etappes. Op minimum een dag wandelafstand vind je wel altijd slaapgelegenheid, meestal heel sober in een berghut, jeugdherberg of abri. De GR20 op Corsica behoort tot de mooiste, maar is ook de zwaarste en gevaarlijkste route. Vooral de noordelijke helft omhelst enkele zeer pittige passages.

De parel van dat traject is de 'Cirque de la Solitude', een tweehonderd meter diepe kloof waarin je met behulp van kabels en een metalen ladder moest afdalen om dan, eenmaal beneden, direct weer erg steil naar boven te moeten klauteren. Het was mijn vurigste wens die uitdaging aan te gaan. Ik hoopte op goed weer. Ons vader wiste mij te vertellen dat het bij regenweer te gevaarlijk was om in de kloof af te dalen. De kans dat je er uitgleed om vervolgens de diepte in te storten was reëel. Verscheidene dodelijke ongevallen hebben er later zelfs voor gezorgd dat dit stuk traject werd omgeleid.

De foto's die ik van de GR20 terug vond in diverse reisgidsen waren erg uitnodigend. Geestdriftig zocht ik informatie op en kocht de onmisbare gedetailleerde wandelkaarten van het 'Institut Geographique National'. GPS hadden we toen nog niet. Ik besefte daarbij al gauw dat deze trektocht een gedegen voorbereiding vergde. Voedsel- en vooral water-voorziening was er heel schaars en kon een probleem vormen. Daarnaast zocht ik reisgenoten, wat gezien het karakter van de geplande reis ook niet zo evident was. Het toeval wou dat net in die periode er een nieuw tijdschrift op de markt kwam met als doelgroep buitensporters en avontuur minnende lezers: Outside. Bij wijze van promotie kon men gratis zoekertjes plaatsen, waar ik onmiddellijk dankbaar gebruik van maakte.

> AVONTURIERS GEZOCHT
> Om in september door het Centrale
> Bergland van Corsica te trekken.
> Tel. 050/...

Het leverde tot mijn verbazing weldra resultaat op. Ik heb vrij snel een aantal telefoonoproepen gekregen, waarbij eentje zelfs in het holst van de nacht. Het was een vrouw met Antwerps accent aan de andere kant van de lijn, ver-moedelijk zwaar onder invloed van alcohol en ontzettend hectisch, want ze wou absoluut mee en nog veel vijven en zessen. Ai, hebt dat in uw kot, dacht ik. Het was bovendien echt het juiste moment niet. Ik was doodop en moest enkele uren later terug naar mijn werk toe.

‘Kan je me later nog eens terug telefoneren alstublieft?', vroeg ik half slaperig en dacht er eventjes nog bij te zeggen: 'Ik ben in vergadering.' Ze belde me gelukkig niet terug alhoewel de gedachte aan een sexy wijf in mijn tentje me achteraf wel eventjes deed fantaseren. Uiteindelijk had ik een drietal enthousiaste kerels rond mij kunnen vergaren. Met z’n vieren op trektocht, ik vond het super. We spraken een paar keer af, om elkaar beter te leren kennen en de reis voor te bereiden.

De eerste ontmoeting gebeurde in 'De Brouwzaele', nabij het bioscoopcomplex Kinepolis te Gent. Samen met Philip reed ik naar Gent toe. Hem kende ik al langer. Philip was een bijzonder aangename en sportieve jongeman van drieën-twintig. Een levensgenieter die onlangs in Maldegem een pub had overgenomen. We hadden daarvoor al eens samen met de rugzak en de tent erop uitgetrokken, voor enkele dagen in de Ardennen. En dat viel voor ons beiden goed mee. Het was plezant. Het was al dagen lang mooi zonnig weer geweest met aangename temperaturen maar op de tweede avond begon het er zachtjes te regenen. Eerst zo nu en dan een warme druppel, nadien regende het steeds erger en erger. Te midden van de bossen, aan de rand van een beekje hebben we in aller haast ons tentje neergepoot. Net op tijd, want toen we in ons slaapzak kropen, barstte een onweer in alle hevigheid los. De volgende ochtend regende het nog. We werden wakker door een hels lawaai en er wachtte ons een verrassing. Door de felle regen was het beekje aangezwollen tot een kolkende rivier. Links van ons water, rechts van ons ook water... we waren omsingeld! Door de regen en de invallende duisternis hadden we niet gemerkt dat we ons

tentje op een hoger gelegen stuk van de rivierbedding hadden opgesteld, een bedding die omwille van het goede weer van de afgelopen dagen, nagenoeg volledig droog was komen te staan. Philip praat er nog vaak over.

'Nog een geluk dat we ons tent net daar en niet twee meter verder hadden opgesteld', zei hij geestdriftig tegen zijn klanten. 'Zie je ons al in onze slaap op een luchtmatras wegspoelen en kilometers verder wakker worden?' Hij vond het een geweldige belevenis en wou het komende avontuur in Corsica voor geen geld missen.

Op het terras van het praatcafé zat een struise man geconcentreerd een sigaret te draaien. Voor hem dampte een tas koffie. We zagen hem al van ver zitten toen we de wagen parkeerden. Het was een opvallend figuur. Hij had een typische outdoor broek aan, rijkelijk voorzien van handige zakken, zwarte legerschoenen en een ruitjeshemd. Zijn mouwen waren opgerold, zodat de tatoeages op zijn gespierde onderarmen goed zichtbaar waren. Links droeg hij een zwart horloge over een half versleten polsband. In zijn rechteroor blonk een goudkleurige ring. En daarboven een kaal geschoren hoofd. We wisten meteen dat dit Eric moest zijn.

'Eric?' De man lachte breed en stond recht om ons de hand te drukken.

'Dat ben ik! Aangenaam.'

Eric bleek een heel zachtaardige man te zijn. Een ruwe bolster met een hart van goud. Iemand die je niet in de steek laat. Dat hoorde zo bij de paracommando's van het Belgisch leger waarbij hij tot voor kort dienst deed, lichtte hij ons toe.

'Wat doe je nu van job Eric?', wou ik weten.

Met een grote vakkundigheid bracht hij de sigaret aan zijn lippen en streek in een vlotte beweging het sigarettenblaadje nat.

'Ik werk aan hoogspanningsleidingen', zei hij. De restjes tabak die er aan de ene kant uitstak, plukte hij er nog deskundig af om daarna een Zippo aansteker te voorschijn te halen.

'Amai zeg, dat is ook niet gewoon. En hoe lang was je para?'

'Dat ben ik nog altijd Rocco', zei hij terwijl hij met geknepen ogen blauwgrijze rook de andere richting injoeg. 'Para, dat ben je namelijk voor het leven.'

'Ach, dat wist ik niet', excuseerde ik me, 'Allee, jij hebt absoluut geen hoogtevrees zo te horen. Dat is goed zo, want het gebergte in Corsica is nogal ruw en de GR20 kent een paar behoorlijk pittige stukken.'

Eric knikte. 'Ik weet het', zei hij. 'Ik ken Corsica. Ik was een tijd gekazerneerd in het zuidelijk gedeelte en we zijn toen een aantal maal op oefening de bergen ingetrokken.'